

РЕШЕНИЕ

№ 7283

гр. София, 15.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 17.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **1035** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 203 - 207 от АПК.

Производството по делото е образувано по искова молба на Я. Ц. Д. от [населено място], срещу Софийски районен съд, за заплащане на сума в размер на 10 000 лева, представляваща обезщетение за причинени преки имуществени вреди от незаконосъобразни индивидуални административни актове – отменени заповеди №№ АС-299/31.10.2016 г. и 300-АС/31.10.2016 г., като от първата заповед се претендират 8000 лева, а от втората 2000 лева, ведно със законната лихва от датата на издаване на заповедите до подаване на исковата молба и от подаване на същата до окончателното изплащане на сумата. Претендират се и разноските по делото.

В проведеното съдебно заседание ищцата се явява лично и се представлява от адв. Й.. Поддържа исковата претенция, като счита същата за доказана и основателна на база събрания доказателствен материал. Претендират се разноските в производството с исковата молба.

Ответникът, чрез проц. представител Н. представя две подробни писмени становища за неоснователност на иск. молба. В с.з. не се представлява.

Представителят на СГП изразява становище за основателност и доказаност на исковата молба.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира исковата молба за доказана и основателна.

За да стигне до този извод, съдът съобрази следното от фактическа и правна страна:

Със заповеди №№ АС-299/31.10.2016 г. и 300-АС/31.10.2016 г., издадени от председателя на СРС, на ищцата, която заема длъжността „съдия“ в СРС, за извършени дисциплинарни нарушения при изпълнение на служ. задължения, според адм. ръководител, са наложени наказания общо 5 бр. дисциплинарни наказания „забележка“, като с първата са наложени 4 бр. наказания, а с втората едно наказание. За причинените вреди от всяко от наложените наказания се претендират неимуществ. вреди в размер на 1000 лева.

С решения на ВСС от заседания, проведени на 24.01.2017 г. по протокол № 3, т.т. 4 и 5 са отменени и двете заповеди като същите са изпратени за прилагане към кадровото досие на съдията.

По изложените факти спор по делото не съществува.

По делото е разпитана в качеството ѝ на свидетел П. И. В., приятелка и колега на ищцата, заемаща също така длъжност „съдия“ при СРС. Съдът кредитира изцяло нейните показания като еднопосочни и в съответствие със събраните писмени доказателства по делото. От същите се установява, че ищцата се е чувствала зле – емоционално и психически, в следствие на наложените дис. наказания, като е била убедена, че същите са наложени *in tuiti personae* – предвид личността ѝ и субективното отношение на адм. ръководител. Наказанията са наложени след като е поискала да ѝ се състави опис на делата, понеже не знаела какво точно ѝ е разпредебено като доклад. Считала е, че наказанията са предвид на нейната справедлива реакция на начина на разпределение на делата. Като нов колега, командирована от по-малък съд е била притеснена, от това, което се е говорело за нея, а а именно: че не желала да разглежда дела. Това ѝ се е отразило зле, отслабнала е видимо в този период, не можела да спи и се притеснявала за това, че не можела да си организира работата., понеже действително не знаела какво ѝ се води като доклад. Самите заповеди е възприела като изключително несправедливо наложени като ѝ е било изключително тежко.

Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Отговорността на държавата по ЗОДОВ е специална деликтна отговорност спрямо общата деликтна отговорност, уредена в чл. 45 и сл. от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Тази отговорност произтича от общото задължение на държавата/общините при осъществяване на правомощията им техните органи и длъжностни лица да спазват правата и не накърняват законните интереси на гражданите, респ. юридическите лица. За разлика от тази отговорност, деликтната отговорност, уредена в ЗЗД произтича от общото задължение да не се вреди другиму. В този смисъл отговорността по ЗОДОВ има обективен характер – възниква при наличие на изрично предвидените в закона предпоставки и не е обусловена от наличието на виновно поведение от страна на конкретно длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл. 4 от ЗОДОВ, докато деликтната отговорност по чл. 45 и сл. ЗЗД е обусловена от виновно поведение на причинителя на вредата, вкл. в хипотезата на обезпечителната отговорност по чл. 49 от ЗЗД, като вината се предполага до доказване на противното.

Предпоставките, които следва да са кумулативно налице, за да се реализира отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ са: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице по повод

осъществяваната от него административна дейност; вреда – имуществена или неимуществена; пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт/действие/бездействие.

В конкретният случай исковата претенция се основава на незаконосъобразно издадени от административния орган два индивидуални адм. акта - заповеди №№ АС-299/31.10.2016 г. и 300-АС/31.10.2016 г., които са отменени с решения на ВСС от заседания, проведени на 24.01.2017 г. по протокол № 3, т.т. 4 и 5.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на ответника СРС, представляващи наличието на отменени незаконосъобразни инд. адм. актове, с адресат ищцата. Следващите предпоставки за ангажиране на отговорността на СРС са наличие на претърпяна вреда от страна на ищцата от актовете и причинно-следстване връзка между издадения акт и причинената вреда.

Заявена е претенцията за репарация на преживян тежък дискомфорт. Съдът намира в случая, че от показанията на свидетеля и другите доказателства по делото се установява реално настъпване на конкретни неимуществени вреди. На първо място, съдът кредитира изцяло показанията на св. В., която е колега – съдия в същия съд с ищцата. Изложеното за силни емоционални сътресения, притеснения, стрес и тежко психическо състояние, предвид на несправедливо наложените наказания съдът намира за напълно реално и обективно доказано преживяване, с оглед и на житейската логика. Възприето е в съдебната практика, че настъпилите неимуществени вреди следва да не са хипотетични и евентуални, а реално установени и доказани със съответните доказателствени средства. В случая, се установява от гласните доказателства, че наложените наказания в периода след издаването им се е отразил чувствително върху живота на ищцата. Всичко това е довело до влошаване на работата, отношенията с колегите и здравословното ѝ състояние. За съда е добре известно какво се случва с психиката на един магистрат, при налагане на дисц. Наказания, какви са коментарите сред колеги и служители в съответната институция, а и сред граждани и други колеги. Това безспорно уронва престижа на съдията в обществото и предполага сериозни емоционален и психически дискомфорт. Тези вреди във всички случаи подлежат на репарация в случай на установяване на незаконосъобразността на акта, с който са наложени наказанията. Ноторно известна е огромната натовареност на съдиите в СРС, което в още по-голяма степен сочи на тежестта на вредите, с оглед на стреса, причинен от работата и допълнителния такъв, причинен от незаконосъобразен дис. акт на адм. ръководител. В съвкупност с изостерното чувство за справедливост на българските магистрати, това несъмнено установява неимуществени вреди с голяма степен на интензивност. В тази връзка съдът намира, че твърдените тежки емоционални сътресения представляват неимуществени вреди, които следва да се репарират по настоящия съдебен ред по ЗОДОВ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав като приема за доказана причинна връзка между незаконосъобразните актове на адм. ръководител на ответника и претърпените от ищцата доказани по делото неимуществ. вреди и намира, че исковите следва да бъде уважени в определен размер. Същият следва да бъде уважен до размер от по 1500 /хиляда и пестотин/ лева за всяко от наложените наказания „забележка“ или общо в размер на 7500 лева, който се определя по справедливост от настоящия съдебен състав като съответстващ на причинените душевни страдания на ищцата.

При този изход на спора и своевременно предявената претенция от ищцата, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на същата следва да се присъди адв. хонорар в размер на 600 лева, с оглед наличието на претенция за това в исковата молба както и държ. такса в размер на 10 лева. С оглед претенцията на ответника за присъждане на юриск. възнаграждение, такова следва да се присъди в размер на 100 лева, с оглед частичното отхвърляне на исковете. По компенсация размера на присъдените в полза на ищцата разноси следва да се присъдят в размер на 500 лева.
С оглед на изложените мотиви и на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София – град

РЕШИ:

ОСЪЖДА Софийски районен съд, представляван от председателя, да заплати на Я. Ц. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], сума в размер от по 1500 /хиляда и петстотин/ лева, представлява неимуществени вреди за всяко от наложени 5 бр. дисц. Наказания „забележка“ от незаконосъобразно издадени 2 бр. заповеди №№ АС-299/31.10.2016 г. и 300-АС/31.10.2016 г. от председателя на СРС, или общо сума в размер на 7500 /седем хиляди и петстотин/ лева, ведно със законната от датата на отмяна на заповедите – 24.01.2017 г. до окончателното изплащане на сумата;

ОТХВЪРЛЯ предявените искове за разликата до пълния размер от 10 000 /десет хиляди/ лева и за претендираната лихва за периода от издаването на заповедите 31.10.2016 г. до отмяната им на 24.01.2017 г.;

ОСЪЖДА Софийски районен съд, представляван от председателя, да заплати на Я. Ц. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], сума в размер, на 500 /петстотин/ лева разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез Административен съд София-град, пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл. 138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: